

EN PINGSTVÄNS DAGBOK

sommar, höst och vinter 2025

STINA JONSSON

En stressig söndagsmorgon i våras när Noomis hårborste som vanligt hade förirrat sig till någon gömd och glömd vrå i hemmet – är det inte borsten så är det mobilen – kastade jag upp händerna i luften och hörde min mun säga: ”Herre, ta hand om Noomis bekymmer. De är stora, men inte så viktiga.”

En bön som följdes av skratt från de andra, men också stämde till eftertanke. För är det inte så det många gånger är när man är människa? När hela himlen är mulen är det lätt att glömma att det där man fokuserar på kanske inte ens är väsentligt.

EN PINGSTVÄNS DAGBOK

sommar, höst och vinter 2025

STINA JONSSON

Besök gärna författarens hemsida:
www.stinajonsson.se

EN PINGSTVÄNS DAGBOK
sommar, höst och vinter 2025
Stina Jonsson

Bibelöversättning: Svenska Folkbibeln, 2015

Copyright © 2026 Stina Jonsson och Norddalen förlag
Källandsö, Norddalen, 531 99 Lidköping
www.norrdalen.se

Författarporträtt: Helena Gustavsson

Foto av anteckningsbok på omslaget: Shutterstock.

Övriga foton: Stina Jonsson.

Tryck: Danmark 2026

ISBN: 978-91-987867-8-1

Till pingstförsamlingen i Lidköping

*Det finns inget dolt som inte ska uppenbaras,
och inget gömt som inte ska bli känt.*

Lukas evangelium 12:2

Söndag 27 april 2025

Jag har ett litet bryggeri i köksfönstret. Då och då skakar jag glasburken och fascineras av bubblorna som pirrande letar sig upp mellan aprikoserna. Jag gillar den coca-colabruna färgen och lystern. Att det stinker sprit är smällar man får ta som absolutist.

Problemet med att baka med vildjäst är att dagen och stunden då brödet är färdigt, den känner bara Herren. Således stod jag hemma i Norddalen på Kållandsö och drog in doften av nygräddade kobbar i morse. Det vore synd att lämna dem framme, då ingen skulle komma hem på flera timmar, så jag lirkade in bakdukens kanter i ugnsgallret, bar ut paketet till bilen och meddelade ungdomarna att det var dags att åka.

I Lidköping klev vi in genom dörrarna till kyrksalen redan under första sången. Jag tog fram Bibeln och mitt sticke och fortsatte på sommarkoftans ärm. En del blir glada när jag pinnar på i bänken, andra undrar om jag hör något? Tja, krångelpassagerna griper jag mig an hemma och annars tar procedurminnet över. Häromåret stickade jag en kofta till min make i klassiskt Nepalgarn. Det tog sin tid, men trots att jag till och med bad om ett midjemått misstänkte Tomas aldrig att det var en julklapp som tog form bredvid honom i soffan.

Vår pastor Niclas berättade i sin predikan att Jesus när han återuppstått och frågar Petrus om han älskar honom använder det gamla namnet, Simon, fiskaren namn. Jag har aldrig reflekterat över det tidigare, men kanske gjorde det ont? Som om Jesus inte såg honom som Klippan längre.

När lovsångsteamet tog över smet jag ut till parkeringen, ackompanjerad av trummorna som inte lät några gamla bryggeriväggar stå i vägen för lovsången. ”Gören portarna höga och dörrarna vida”, sa Olle Sandstedt till kommunen när han ville förvandla byggnaden till pingstkyrka, och så blev det. Hur som helst, det doftade gott i bagaget på Passaten när jag la in brödet i fryspåsar.

Vänner saknade bil för dagen, så jag skjutsade hem dem innan jag hälsade på en familj som inte kan komma till kyrkan medan mina ungdomar var på After Church.

Det kändes som en fin söndag och dessutom kom jag flera centimeter på min ljusgröna sommarkofta. Jag har accepterat att det är ett projekt, lite som med helgelse. Det är ingen idé att tro att man är klar i morgon, men det är en god idé att fortsätta göra det rätta. Eller räta och aviga då.

Söndag 4 maj

Vi har haft bibelkampanj några veckor. Man undrar ju hur det är ställt med den här församlingen ... På kyrktorget stod det ett bord med gratis Biblar på olika språk. Nu är satsningen alltså avslutad och böckerna har plockats undan igen.

Jag har länge undvikt böcker jag inte är bekväm med i Bibeln. Det gjorde min slimline-bibel synnerligen tunn, men i år har jag bestämt mig för att läsa som det står och sedan är det upp till Gud att försvara Ordet, om det behövs. Just nu är jag i Job. Han säger att han inte har syndat och det får mig att tänka på Jesus. Poängen verkar annars vara att Job litar på Gud i alla lägen. ”Herren gav och Herren tog. Lovat är Herrens namn!” Jag önskar att jag kunde säga detsamma, alltid.

Som barn hade jag många öroninflammationer vilket resulterat i en lätt hörselnedsättning på vänster sida, plus att det ideligen slår lock för örat. Det gör att jag har svårt att samtala när det finns bakgrundsbrus och musiken kan bli en enda röra. Men idag var det blott en styck skönsjungande pastor vid flygeln och alla ljud fick plats inuti mitt huvud. Dessutom sjöng vi Saliga visshet, en sång jag tycker mycket om och som vi hade på vårt bröllop.

Pastor Simon berättade om sin missionsresa och hur människor i Guinea både kommit till tro och blivit helade.

Häftigt! Sedan predikade han om Jesus hjärta. Kristus säger om sig själv att han är mild och ödmjuk. Hans ok är lätt att bära. Simon påpekade att ett ok går man två under. Vi ska gå tillsammans med Jesus. Och han kallar dem som är tyngda av bördor, nästan som om våra bördor gör att vi kvalar in i hans gemenskap.

Jag har grubblat på det där oket en del, för orden kan onekligen skava. När livet kränger och skutan hotar att gå under, vad menas då med att ”mitt ok är lätt att bära”? Jag frågade flera personer för en tid sedan, utan att någon förklaring fick fäste i mig. Men på söndagen förklarade vår ungdomspastor Victoria i sin predikan att en rabbins lära var hans ok. Aha! ”Det var min lilla extra grej till dig”, sa hon och fortsatte medan jag satt tacksam kvar i kyrkbänken.

Med anledning av nämnda Bibelkampanj hade vi föresten en intressant kväll om svåra frågor. Det är ingen barnkammarläsning precis i Domarbokens nittonde kapitel. Samtliga män som omnämns beter sig så illa att jag värjer mig mot texten. Hur kan en far ens tänka tanken att skicka ut sin egen dotter till männen som inte vill henne väl? Det är skrämmande läsning, som säger något om vad mänskligheten är kapabel till på egen hand.

Egentligen skulle det varit några fler frågor och pastorer, men jag antar att de fann det för tungsam.

Torsdag 8 maj

I kväll har jag och Tomas varit på hemgrupp för första gången. Vi satsade på huset med flest bilar utanför. ”Om det är fel får vi väl säga att vi är från Jehovas vittnen”, sa jag. Med varsin Bibel i handen borde vi bli skyndsamt avvisade och dirigerade till rätt dörrklapp.

När vi klev ur Passaten skällde en hund och jag undrade vad det var för ras och om den kanske också skulle vara med på bönen? Så gick vi uppför trappan och möttes av människor vi kände. Jag kommenterade hunden, men Åke och Birgitta hade ingen sådan. Hm, den lät väldigt äkta, måste jag säga. Efter ett par minuter erkände Bosse med ett leende att han faktiskt hade en vovve i bilen!

Vi bjöds på kvällsfika innan vi sjönk vi ner i soffan och läste i Lukas evangelium om den förlorade sonen. Åke delade sina tankar. (Är det alltid han som gör det? Eller åligger det den som bjuder hem gruppen tros?) Jag hade inte noterat tidigare att sonen inte bara är fräck som kräver fadern på sitt arv och slösar bort det, utan att landet även drabbas av svält. Det sistnämnda kunde sonen inte rå för, men möjligen hade han klarat sig bättre om han inte förlösat sitt arv. I mina tankar är det en trashank som återvänder till fadern, sargad till både kropp och själ, men det står faktiskt att han var ”välbevarad”.

Under fruktstunden informerade Johnny oss om att gruppen är vaktmästare och serverar kaffe på söndagarna var sjunde vecka. Jag och Tomas fick gärna haka på.

Telefonerna ringde eller fyrade av påminnelser, en efter en. Själv har jag ingen mobil, tycker inte att jag behöver någon. Okej, om jag skulle parkera bilen själv i storstan skulle jag kanske behöva en (plus någon som hjälper mig att klämma in fyra däck i samma ruta)? Eller om styrelsen bestämmer att vi ska börja ta betalt för kyrkkaffet igen.

När man går på hemgrupp hos Åke och Birgitta behöver man näppeligen äta före och jag ser med glädje fram emot nästa samling hos dem!

Ps. Min sommarkofta är äntligen klar. Jag lyssnade på tjugofem kapitel ur Hesekiel och höll god takt med stickor nummer 2,5 en kväll, och vips var det dags att maska av resåren på den sista ärmen. Knapparna gjorde jag av körsbärsträ från trädgården och oljade in med kokt linolja. Nöjd! Ds.

Lördag 10 maj

I eftermiddag bar det av till Vinninga där Mats Selander talade om kristen sexuaetik och Petrus. Den sistnämnde var inte feg, utan beredd att dö för Jesus när han högg av soldatens öra i Getsemane. Kan han ha förnekat Jesus i hopp om att kunna rädda honom?

Jag var med på 1,7 av 3 samlingar. Så kan det gå när man samåker med ynglingar som råkar dra upp en gädda på dryga metern och 6,7 kg. Spöet bröts som ett spagettistrå, häven klarade sig inte bättre den, och vi blev sena till Vinninga. Nåja, det kunde ha varit värre; lyckan var påtaglig och farten god.

Eftersom jag cyklat i hållregnet på förmiddagen och mina sandalusier inte hunnit torka fick det bli träskor, storlek fyrtiofem, till kyrkan. Föga diskret med klippet-i-klopp, men man blir onekligen glad av ljudet och jag är ju ändå inte osynlig.

Jag virkade på min dotter Noomis mintgröna sjal, handarbetet jag ärvt och fortsätter på när jag befinner mig mellan egna projekt, under föredraget. Trots att det är långt mellan vändningarna på sluttampen kom jag flera varv.

Att säga att någon som lever i en homosexuell relation är välkommen som medlem, men att församlingen inte ändrat äktenskapssyn håller inte, menade Mats. Då har

man godkänt både sex utanför äktenskapet och samboskap för homosexuella.

Efter samlingen fikade vi med ett par goa herrar. Om Gud vill och brallorna håller blir det grillkväll i Norddalen i sommar!

Stina Jonsson (1978) bor med sin familj på Kållandsö i Vänern. Hon skriver både lättlästa faktaböcker för barn och feelgood för vuxna. Besök gärna författarens hemsida:

www.stinajonsson.se

Vad rör sig egentligen i huvudet på en pingstvän? Måste man vara åttio år och särskilt inbjuden för att få vara med på församlingens Elvakaffe? Och hur många centimeter växer jultröjan som det stickas på under gudstjänsten?

Författaren Stina Jonsson skildrar med värme och humor livet som pingstvän. Bland bubblande surdegar och nymålade fågelmatare ryms också djupare funderingar kring tron.

Den här dagboken är min hyllning till församlingen. Mycket nöje! /Stina

NORDDALEN
FÖRLAG

ISBN 978-91-987867-8-1

9 789198 786781